

Praatje van Dorine Sijpkens ter gelegenheid van het afscheid van Ben Verleg op 23 september 2022

Vorige week vrijdag op 16 september lig ik met Ben in bed. Ben heeft niet al te veel pijn en wordt wakker uit zijn slaap. Hij zegt: ik heb het gehaald! Hij doelt op het krijgen van de euthanasie later op de ochtend. Hij is opgelucht. Hij wilde absoluut niet in slaap gebracht zijn, maar hij wilde zijn eigen dood meemaken. In de laatste week hadden we al meerdere keren afscheid genomen. Hij noemde het 'de grote repetitie'. Hij was zo ziek; alle organen waren uitgevallen. Hij vond het vreselijk dat we een paar keer slaapmiddelen hadden gegeven, omdat hij per se helder wilde blijven tot het allerlaatst. Op de laatste ochtend hebben we samen gedoucht en dat moment was nog heel intiem.

De avond ervoor waren Siebe en de familie van Maaike gekomen om samen afscheid te nemen. Op zijn blog en straks is te horen hoe mooi de gitaarsolo was van Siebe. Iedereen mocht nog iets zeggen. Het was liefdevolle en een rijke ervaring. Op de laatste ochtend zijn we opnieuw bij elkaar gaan zitten voor het laatste moment. Veel was al gezegd. Ben zat gewoon in zijn stoel. Felice (nog maar 15 jaar, echt stoer dat ze erbij was) wilde ook wat zeggen en werd emotioneel. Op de foto is te zien hoe Ben haar troostte en hoe hij in volle ontspanning met een grote glimlach naar haar kijkt. Om 9:45 uur heb ik samen met Ben zijn laatste blog gepubliceerd, Hij had het blog al eerder geschreven voor het geval dat en met me gedeeld. Daarna heb ik het voorgelezen: Een grote teken van liefde en wijsheid. De huisarts, waarmee we een zeer goede band hadden gekregen, kwam precies om 10:00 uur. Bij de tweede spuit krijg ik een enorme grote glimlach van Ben waarna hij met een schok overleed. In zijn eigen stoel, in de eigen omgeving, in alle rust.

De volgende ochtend werd ik wakker met een emotie die ik niet had kunnen voorspellen. Namelijk diepe, diepe dankbaarheid. Ik ben zo blij dat Ben zijn eigen gekozen dood heeft gehad, en dat ik erbij kon zijn. Ik ben super dankbaar voor al die jaren die wij samen hebben gehad. Het was reservetijd, nadat hij eerder de ziekte van Hodgkin had gehad. Op de dag dat we elkaar leren kennen vertelde hij dat hij niet oud zou worden. Hij zei 'Het kan vijf jaar duren, maar als ik heel veel mazzel heb dan word ik 70'. Ik was zo verliefd op hem dat ik de gok wel moest

nemen. Wel was ik iedere keer extra angstig als hij weer opnieuw ziek was. Doordat we wisten dat het dood nooit ver weg zou zijn hebben een extreem mooi en intens leven gehad. We stelden nooit iets uit en hebben alles gedaan wat we wilde doen.

Ik ben intens dankbaar voor ons laatste jaar samen. We zijn heel langzaam gegroeid naar het moment van afscheid. We hebben veel gesproken en gelezen over afscheid nemen, rouw, verlies en zingeving. Ben heeft zijn verjaardag keer op keer gevierd, genoten van de 'Benneboom', model gestaan voor prachtige tekeningen en een schilderij, hij heeft gesproken op het symposium palliatieve zorg, is geïnterviewd voor de radio, heeft zijn boek 'Gevleugeld Leiderschap' opnieuw mogen uitbrengen, de prachtige boekpresentatie mee mogen maken op 15 mei, genoten van het nest kittens bij ons thuis, eindeloos veel mensen op bezoek gehad, lekkere dingen gekregen en gegeten, er zijn prachtige artikelen over hem verschenen. Hij heeft mee kunnen denken over dit afscheid.

We hebben een geweldige zomer gehad, allemaal in extra tijd. Iedere dag vierden we dat hij het weer had gehaald. Tot 1 maand voor zijn dood in redelijke gezondheid. Hij deed wat ging, fietsen, varen, praten, drentelen in de tuin, in slaap vallen op een van de terrassen, en maakte zich niet druk over zijn klachten. We genoten van ons heerlijke huis, (wat slechts enkele jaren geleden onder zijn supervisie is gebouwd), wat een geweldige plek bleek te zijn om te genieten van de natuur en het vele bezoek. We waren heel erg blij dat hij ervoor heeft gekozen de ziekte te accepteren, en zich niet te verliezen in nutteloze therapieën en doktersbezoeken. Vooral genoten we van elkaar, zijn humor, zijn zeer heldere blik op het leven, en zijn blogs over het proces wat hij doormaakte in de laatste fase van het leven. In de laatste week vertelde hij me dat zijn leven voltooid was. Het zou fijn geweest zijn als hij nog tientallen jaren bij me was gebleven, maar hij had alles uit het leven (en zijn stervensproces) gehaald en heeft nergens spijt van gehad.

Ik blijf achter met een prachtige erfenis: zijn gedachtengoed, opgeschreven in zijn boeken, met name in 'Gevleugeld Leiderschap' en in de blogs op kanker.nl. Daarnaast de artikelen die over hem geschreven zijn, en de prachtige foto's, en afbeeldingen die nog gemaakt zijn. Ik wil graag de blogs gaan uitgeven, omdat ik denk dat Ben iedereen mee heeft genomen in het stervensproces, en mensen inzicht kan geven dat ziekte en dood bij het leven horen Hij heeft laten zien hoe

je het einde van het leven mooi vorm kan geven, zodat het afscheid voor de nabestaanden veel lichter wordt.

Ik dank Ben, dat hij me zijn oneindige liefde heeft gegeven en voor ons geweldige leven samen, waardoor ik verder kan in mijn derde helft. Natuurlijk is er verdriet, maar dat is de keerzijde van liefde. Het zal even duren. Houden van is iets heel moois. Ik ben zo blij dat we elkaar bijna 30 jaar geleden hebben leren kennen. Ik hou van Ben, sinds ik hem ken, nu en in de toekomst.

Ik dank alle aanwezigen hier voor de komst, alle familie en vrienden voor alle bezoeken, kaarten, cadeaus, bloemen, tijd en liefde. Ik zal jullie keihard nodig hebben in de komende tijd. Ik ben extreem blij met al mijn burens in onze nieuwe wijk. Ik voel me daardoor veilig. Ik dank Wouter voor de website benverleg.nl. Ga daar vooral op kijken en je herinneringen delen. Ik dank Linda, Arjen en Elise, die me zo hebben bijgestaan deze tijd. Ik dank Reinier voor de serenades, en het geluid. Mijn lieve zus Maaïke wil ik met name bedanken, ze heeft me in de afgelopen weken bijna onafgebroken gesteund door bij mij te blijven, en lieve Siebe, die als een zoon voor hem was, en waar we zo naar gaan luisteren.

Tot slot wil ik eindigen met tekst van Ben over ons uit zijn biografie:

Meest trots

Op de vraag waar ben je nu uiteindelijk het meest trots op is mijn antwoord: ons, Dorine en ik samen. Wij zijn een meester in het samen beslissen. Over alles wat je bij ons ziet is samen besloten. In harmonie, ook bij spannende omstandigheden. Wederzijdse steun, altijd. Daar ben ik het meest trots op. Tegelijkertijd denk ik bij mezelf: ik val weg dadelijk, hoe moet dat dan? Daar heb ik geen antwoord op. Het is onmogelijk om hierin te voorzien. Omgekeerd zou het niet anders zijn. Niet een erg troostrijke gedachte, het kan het verschil niet maken. Waar misschien wel troost uit voortvloeit is dat alles wat je ziet en weet, herinnert en kent, blijvend is. Ik ga wel weg, maar ik blijf er, altijd, ik kan niet meer weg, want ik ben er al. Weggaan als een soort van blijven.